

θρόν τι. ὅπου ὑπὸ τοὺς κλάδους δρυὸς, ἐπὶ μικροῦ
 τινος ἀχυροστρώματος, εὐνῆκε καίτοι μνημὴ καὶ ἀποθνή
 σκουσαν Γούρτισσαν. Ἀπεξέχουσε, καὶ δρᾶσιν πληροῖον
 αὐτῆς, ἡρώτης μετὰ προθυμίας κόρην τινὰ κλαίον
 σαν διὰ τὴν ἀσθένειαν. « Ποίαν βοήθειαν δύναμαι νὰ
 σὲ κάμω ἀγαπητὸν μου τέκνον; » Ἡ μήτηρ μου,
 κύριε, ἀπεκρίθη ἡ κόρη. ἡθέλησε νὰ φέρω πρὸς
 αὐτὴν ἱερέα, ὅστις νὰ τὴν διδάξῃ καὶ νὰ δεηθῇ ὑ
 πὲρ αὐτῆς πρὶν ἀποθάνει. Ἐδραμον δὲ τὴν αὐγὴν πρὶν
 ἐξημερώσῃ εἰς τὸ Οὐνδύσσον, καὶ ἐζήτησα ἱερέα· ἀλλὰ
 κανένα δὲν εὗρηκα νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ πρεσευχῇ μετὰ
 τῆς ψυχorraγούσης μητρὸς μου. Τὸ τεταραγμένον
 πρόσωπον τῆς ἀποθνήσκουσας ἐμαρτύρει ὅτι ἐννοοῦ
 σε καὶ ἡσθάνετο τὴν πικρὰν ἀποτοχίαν. Ὁ δὲ βα
 σιλεὺς, βασιλικῶς φερόμενος. « Ἐμὲ, κόρη μου, — ἐ
 ξεφώνησεν, — ἔστειλεν ὁ Θεὸς νὰ διδάξῃ καὶ παρα
 μυθῇσῃ τὴν μητέρα σου. » Ἐπειτα, καθήσας εἰς δέ
 μα τι φορεμάτης, ἐπίασε τὴν χεῖρα τῆς γυναικὸς, ἔ
 δεῖξε τί εἶναι ἁμαρτία, καὶ τίνι τρόπῳ καθαρίζεται
 τις ἀπ' αὐτὴν διὰ πίστεως εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν
 τὸν Σωτῆρα τῶν ἀνθρώπων. Οἱ λόγοι τοῦ ἐφάνησαν
 ὅτι ἔκαμαν βαθεῖαν ἐντύπωσιν εἰς τὴν καρδίαν τῆς
 ἀποθνήσκουσας· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐφαιδρύνθησαν, ἐί
 ρηνικὸν δὲ μειδίσμα ἐλαμψεν ἐπὶ τῶν ὠχρῶν χειλέων
 τῆς, καὶ τὸ πνεῦμά τῆς ἀπῆλθε, φέρον μαρτυρίαν εἰς
 τὸν Βασιλέα τῶν βασιλέων περὶ τῆς πιστότητος τοῦ ἐ
 πιγίλου δούλου τοῦ. Ἐν τῷ μεταξὺ, οἱ μετὰ τοῦ βα
 σιλέως, οἰτινες, ἀγνοοῦντες ποῦ ὑπῆγε, περιήρχον
 το πρὸς ζήτησίν τοῦ, φθάσαντες, δ' εὗρηκαν αὐτὸν κα
 θήμενον πλησίον τοῦ νεκροῦ, καὶ παρηγοροῦντα τὰ
 κλαίοντα παῖδια. Ἐκείνος ἀνέστη, ἐνεχείρισε φλωρία
 τινὰ εἰς τὰς τεθλιμμένας κόρας, ὑπεσχέθη τὴν προ
 στασίαν τοῦ, καὶ τὰς ἐσυμβούλευσε νὰ ἀποβλέπωσιν
 εἰς τὰ ἐπουράνια. Ἐπειτα, ἐξαλείψας τὰ δάκρυα ἀπὸ
 τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ, ἀνέβη εἰς τὸν ἵππον. Οἱ ὁπαδοὶ
 τοῦ ἱστάντο θαυμάζοντες ἐν σιωπῇ. Ὁ Λόρδος Λ—
 μέλλε νὰ ὀμιλήσῃ· ἀλλ' ἡ αὐτοῦ μεγαλειότης, στρέ
 φας πρὸς τοὺς Γούφτους, καὶ δείξας τὸ ἄπουν σῶμα
 καὶ τὰ κλαίοντα κοράσια, εἶπε μετὰ ἰσχυρᾶς συγκινή
 σεως, « Μολόρδε, Ποῖος σὲ φαίνεται, ὅτι ἔγεινε πλη
 σίον τῶν ἀνθρώπων τούτων; »

Ο ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ.

Ὁ Μέγας φιλόσοφος τῶν Σινῶν Κομφούκιος, τὸ σὺ
 στημα τοῦ ὁποίου δέχεται μεγαλειτέρα πληθὺς ἀν
 θρώπων παρὰ τὸ οἰοῦσθαι ἄλλου φιλοσόφου, ἦτον
 υἱὸς ἐπάρχου τινὸς εἰς τὴν ἐπαρχίαν, τὴν νῦν λεγο
 μένην Σαντούγγ καὶ ἐγεννήθη 550 πρὸ Χριστοῦ. Νέος

ἀκόμη, διεφημίρθη διὰ τὴν πολυμαθειαν καὶ σοφίαν
 τοῦ. Ἦτο ἔτη, καθ' ἃ ἦτον ἀποσυρμένος ἐκ τοῦ
 κόσμου πενθῶν διὰ τὴν μητέρα τοῦ, ἀφιέρωσεν ἐξ ὁ
 λοκληροῦ εἰς τὸ σπουδάζειν καὶ συλλογίζεσθαι. Με
 τὰ ταῦτα περιῆλθε πολλὰς χώρας, καὶ ἐγνώριζεν
 ἡγεμόνας καὶ σοφοὺς, καὶ συνήγαγεν ἐξ αὐτῶν
 ὅ,τι ἡδυνήθη. Ἐπομένως προσέδραμον εἰς αὐ
 τὸν πλείστοι μαθηταί, τοὺς ὁποίους ἐδίδασκεν εἰς
 τὸ διάστημα τῆς περιουσίας τοῦ. Διωρίσθη ποτὲ
 πρῶτος ὑπουργὸς ἡγεμόνος τινὸς, καὶ ὑπὸ τὴν
 διοίκησιν αὐτοῦ ὑπερσυναιμύνησεν ἡ χώρα. Ἀπέθα
 νε δὲ εἰς τὸ 73ον ἔτος τῆς ἡλικίας τοῦ. Οἱ Σῖναι εὐ
 λαδοῦνται μεγάλως τὴν μνήμην καὶ τὰ συγγράμματα
 τοῦ, ὡς καὶ τοὺς ἀπογόνους τοῦ, ἡ γενεολογία τῶν
 ὁποίων διατηρεῖται μέχρι τῆς σήμερον. Οἱ ἀπόγονοι
 οὗτοι συμποσοῦνται ἡδη εἰς 11,000 ἀρρένων, εἶναι δὲ
 ἡ σημερινὴ ἡ ἑβδομηκοστὴ τετάρτη γενεά. Ὁ ἀρχι
 γὸς τῆς οἰκογενείας καλεῖται ὁ Ἅγιος Δοῦξ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Ο ΜΑΚΕΔΩΝ, ΚΑΙ Ο ΚΩ ΜΙΚΟΣ ΣΑΤΥΡΟΣ.

Ὅτε ὁ Φίλιππος ἐπανηγύριζε τὴν νίκην τῆς Ὀ
 λύνθου, προσεκάλεσεν εἰς δεῖπνον ὅλους τοὺς σκηνι
 κοὺς, καὶ τιμῶν μὲ στεφάνους τοὺς ὅσοι ἐξ αὐτῶν
 ἐφάνησαν τεχνικώτεροι εἰς τοὺς θεατρικοὺς ἀγῶνας,
 ἡρώτης καὶ τινὰ ὀνομαζόμενον Σάτυρον, κωμικὸν
 ὑποκριτὴν, διατὶ μόνος αὐτὸς δὲν ζητεῖ οὐδεμίαν χά
 ριν· ἡ τάχα διέκρινεν εἰς τὸν Φίλιππον μικροπρέ
 πειαν, ἢ πρὸς τὴν τέχνην αὐτοῦ ἀπαρέσκεαι; Ὁ Ἀ
 θηναῖος κωμικὸς ἀπεκρίθη, ὅτι, ὅσα μὲν οἱ ἄλλοι ζη
 τοῦσι, τούτων δὲν εἶχεν οὐδεμίαν χρεῖαν· ὅ,τι δ' αὐ
 τὸς ἤθελε ζητήσει μετὰ χαρᾶς, τοῦτο ἦτο μὲν εὐκο
 λον εἰς τὸν Φίλιππον νὰ δώσῃ, αὐτὸς δὲ μὴ νὰ ζη
 τήσῃ δὲν ἐτόλμα φοβούμενος μὴ ἀποτύχῃ. Τέλος πάν
 των ἀφοῦ ὁ βασιλεὺς, ἀνήσυχος νὰ ἀκούσῃ τὸ ζή
 τημα τοῦ κωμικοῦ, ἐπρόσταξεν αὐτὸν ἐλευθέρως νὰ
 εἴπῃ τί θέλει, δὲν ἐζήτησεν ἄλλο, παρὰ νὰ ἐλευθε
 ρώσῃ τὰς θυγατέρας τοῦ δολοφονηθέντος φίλου αὐ
 τοῦ, Ἀπολλοφάνους τοῦ Πυθναίου, αἵτινες εὗρισκον
 το εἰς τὴν Ὀλυμπον, σταλεῖσαι ἐκεῖ ἀπὸ μικρᾶς ἡλικί
 ας ὑπὸ τῶν συγγενῶν, φοβουμένων τοὺς φονεῖς τοῦ
 πατρὸς αὐτῶν, καὶ ἐζήτησεν αὐτάς, διὰ νὰ νυμφεύ
 σῃ ἐξ ἰδίων. Τὸ ζήτημα ἐφάνη εἰς τοὺς παρόντας τό
 σον παράδοξον, ὥστ' ἔγεινε κρότος πολλὸς καὶ εὐφη
 μία παρὰ πάντων, καὶ αὐτὸς δ' ὁ Φίλιππος, κινηθεὶς εἰς
 φιλανθρωπίαν, ἐχάρισεν εἰς τὸν Σάτυρον τὰς νέας,
 καίτοι ὁ πατὴρ αὐτῶν εἶχε φονεύσει Ἀλέξανδρον τὸν
 ἀδελφὸν τοῦ Φιλίππου.